

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

De elementen zijn eeuwig, en geest en elementen, onafscheidelijk verbonden, ontvangen eene volheid van vreugde. En wanneer die gescheiden zijn, kan de mensch eene volheid van vreugde niet ontvangen. De elementen zijn de tabernakel van God; ja, de mensch is de tabernakel Gods, zelfs de tempel; en welke tempel ook verontheligd wordt, God zal dien tempel verwoesten.

LEER EN VERB. 93 : 33—35.

No. 12.	15 Juni 1911.	16de Jaargang.
---------	---------------	----------------

HET MORMONISME IS EEN DAADWERKELIJKE GODSDIENST.

De hedendaagsche Godsdienst is te veel geworden eene uitgave als 't ware van „doe dit *niet's*”, en te weinig een stelsel geschikt om tot leiding te dienen, waar het er op aankomt het gedrag in te richten, ten opzichte der humane verplichtingen. Er is nog te veel in aanwezig van het oude Mozaïsme, met name: „Gij zult *niet*”, — te veel bittere berisping, en waardeloos protest. Wat wij noodig hebben, is meer vriendschappelijke leering, gekenmerkt door een grooter geestelijke voorlichting, en een bredere opvatting van humaniteit. „Gij zult niet”, dat klinkt in ons aller ooren, zoowel in die der vromen, als zondaars. We weten 't allen wel, dat „het pad van den overtreders moeilijk is” om reden, zonder onderscheid hebben we meer dan eens dien weg betreden. Als ik mijn voet aan eenen steen stoot, dan zal ik mijn pijn moeten dragen, en 't is volkomen onnoodig voor mijnen broeder om nog te zeggen, pas op, dat ge uw voet niet weer aan eenen steen stoot. Figuurlijk gesproken, hebben we ons allen vaker dan eens gebrand, dewijl we met vuur in aanraking kwamen, en we allen weten het, zonder daaraan nogmaals herinnerd te worden, dat opnieuw in aanraking met vuur te komen, ons ook opnieuw zal branden. De wereld weet goed genoeg, wat ze *niet* heeft te doen; het is hun ingeprent geworden als 't ware door vele duur betaalde onder-

vindingen, alsmede door de onnoodige brabbeltaal van den wougragen verbeteraar. Wat welkom is in deze dagen, dat is de stem, welke spreekt op een toon van medelijden, en mededeelt een boodschap van beter leven; — niet de weeklacht van den pessimist, welke zegt in dieptreurige klanken, „doe dit niet”, maar de kreet van den optimist, hoopvol in betrekking tot de toekomst, en met vol vertrouwen in de triomf van het recht-aan den eindpaal.

Ik zou duizendmaal liever hem mijn vriend willen noemen, die tot mij komen zou, en mij zeggen, wanneer ik verkeerd was, „dit of dat is niet geheel in den haak, kom ik zal u helpen op een beteren weg”, dan hem die tot mij zou zeggen in woorden, op zichzelf reeds een half verwijt, „doe dit niet of dat niet, het is verkeerd, en gij weet dat het verkeerd is”. De eene toont mij den rechten weg, en biedt met voorkomendheid zijne hulp aan, terwijl de ander mij vertelt, wat ik alreeds wist en mij daarna verlaat, mij alleen latende in den strijd.

Het is van weinig voordeel enkel een dam te werpen in een stroom daadwerkelijkheden, alleen omdat het een verkeerde richting koos; — ge kunt allicht zijn vloed beteugelen en temperen voor een tijd, het zal zich echter opnieuw ophoopen tot een onweerstaanbare macht, wegzwiepende uwe versperring, voorwaarts bruisende in het kanaal van voorheen, oproeriger dan ooit. In dergelijke handeling is maar weinig wijsheid. Het zou een betere en voordeeliger wijze van doen zijn, zijn stroom te leiden in een nieuwe koers, om daarna voorzichtig alle hindernissen, mismoedigheid en twijfel te verwijderen. 's Levens energie moet een uitweg hebben. Het is gebonden, uitdrukking te vinden in den een of anderen vorm van werkzaamheid, en een van beiden, of deze werkzaamheid zal strekken tot verbetering der haar omringende wereld, of tot hare ontarding. Dit is eene der vaststaande onvermijdelijkheden. Iemand is alleen dan de weldoener van anderen, wanneer hij de werkkraft van zijnen evennaaste gepast weet te richten, zijne hindernissen verwijderende en hem met hoop inspireert. Hij, welke zich tot taak stelt die werkkraft op te dammen, ofschoon het slechts enkel in verkeerde richting was geleid, is een hinderpaal voor het geslacht. Als ik alleen mijzelf weerhoud om datgene te doen, wat ik verplicht ben te laten, dan ben ik niet, wat men zou noemen, iemand met moreele beginselen. Een dergelijke houding is alleen prijzenswaardig zoo ver als het strekt, maar schiet in werkelijk gewicht veel te kort. Het zoude een lijdelijke staat zijn inderdaad, een leven vol van ledigheid, wanneer men zijn tijd doorbracht met enkel het kwaad te vermijden, en geen goed doende. Dezen, welke vrij zijn van zonden en eveneens vrij van iets goeds te

hebben verricht, mogen worden gerangschikt onder de onnoozelen, maar alleen zij zijn deugdzaam en met moreele beginselen toegerust, welke iets hebben volvoerd van werkelijk goede strekking.

De soort van Godsdienst in den ontkenningen vorm is breedvoerig uitgebeeld door de oude vleeschelijke discipline, welke enkel bestond uit een wetboek van „gij zult niet's". Dit echter heeft zijne dagen en zijn gebruik gehad, en was te dien tijde strengelijk toegepast op eene generatie van boosheid-doeners. De maatschappij was toen in zijne kindsheid als 't ware, of in zijne wording, en God moest de menschen dwingen voor hun eigen welzijn, juist als een wijs vader zijn kind welke hij liefheeft, somwijlen dwingt. Het recht om vrijdom van geweten aan te wenden is alleen geschonken in gevallen waar voldoende begrip aanwezig is om het met oordeel te beoefenen. Van hier gerekend in het midden des tijds, wanneer een aanmerkelijk hooger type van beschaving was ontvouwd, was deze wet overtroond door een oneindig hogere. Toen was den menschen vrije macht verleend in godsdienstigen zin sprekende; men kon kiezen, of het goede, of het kwade. Christus predikte een meest daadwerkelijke leerstelling, en veroorloofde ieders persoonlijk geweten, om zijn hoogste hof van appèl te zijn.

„Verwin het kwade door het goede", zeide de Zaligmaker, en in deze eenvoudige uitdrukking zijn al de nadrukkeligheden der Mozaïsche wet opgelost. De strekking hiervan echter is oneindig grooter. De bedoeling van Christus wet toch is, dat de volgeling van Hem zoude zich niet voornamelijk bemoeien met het kwade te bestrijden en de verleiding te weerstaan, maar hij zoude zichzelf over de grens der macht daarvan plaatsen, komende zodoende in een klaardere atmosfeer, alwaar hij ongekluisterd kan werken, en zijne plichten volvoeren.

Men kan het kwade niet verwinnen door zich enkel persoonlijk er tegen te verzetten, zonder bezig te zijn ook op ander terrein; alle kansen zouden alsdan tegen u zijn. Vul echter uwe uren met daadwerkelijke en bepaalde pogingen, dan zal het goede uw wapen worden, en het kwade uw hulpeloos slachtoffer.

De Meester vermaande zelden het volk om dit of dat niet te doen, maar de overheerschende stelling in Zijne bediening was, „doe den wil des Vaders". Overal in Zijne leeringen ontmoeten wij dit. Hij leerde het, hij leefde het, en Hij stierf als een Voorbeeld er van. Hij bracht Zijn tijd niet door met onveilige signalen op te richten als waarschuwingborden, neen, Hij had een ander werk te volbrengen. Zijne zending was om den gouden heirweg van rechtvaardigheid aan te wijzen, en zijne volgelingen te leiden gelijk een moedig en vertrouwenswaardig stuurman. Hij — Christus

was een optimist, altijd aanduidende het licht en de geïnspireerde hoop, nimmer verblijvende bij ziekelijke ideeën, of zwaarmoedigheid inprentende.

Toen Joseph Smith eens gevraagd werd, hoe hij er in slaagde om zijne aanhangers zoo goed te regeeren, was zijn antwoord: „Ik leer hen juiste en zuivere beginselen en zij regeeren zichzelf”. Dat is de geest van het Mormonisme geweest van af zijn aller-eerste begin, en de geschiedenis van de regeering der Kerk, alsmede het wonderbare succes, wat zelfs spreekwoordelijk is geworden, is een scherpe tegenstelling in betrekking tot de volkomen ongegronde beschuldiging, als zouden de Heiligen der Laatste Dagen een volk zijn wat gebukt gaat onder priesterheerschappij. Onder hen bestaat vrijheid van denk- en handelwijze in den meest uitgebreiden zin; — onafhankelijkheid is gewaarborgd aan ieder lid van dit geloof, en er is een wederkeerige en uitnemende verstandhouding tusschen hen en hunne leiders, en iedere poging om willekeurig te handelen, zoude worden beschouwd als een schandelijke inbreuk op den geest van hun waren godsdienst. Het Mormonisme is eene Kerk, gefondeerd op de meest democratische beginselen; alle dingen worden n. l. gedaan door middel van algemeene goedkeuring, en met nadrukkelijke juistheid mag worden gezegd, dat het eene *Kerk*-regeering is, of met andere woorden „van het volk, door het volk en voor het volk”.

De hedendaagsche leiders prediken juiste beginselen, met hetzelfde heilzame gevolg wat altijd daardoor is voortgebracht geworden. Hoogst zelden hoort men een Heilige der Laatste Dagen, sprekende over de autoriteiten der Kerk zeggen „onze bestuurders of regeerders” het is altijd „onze leiders”. En leiders zijn ze in den waarsten zin van het woord, — geene bevelvoerders of alleenheerschers. Dit recht bezitten ze niet, maar ook inderdaad bezitten ze daartoe geene neiging. Zij leeren, geven raad, duiden den weg aan, en de heiligen, — geenzins blindelings, — verheugen zich, hen te volgen.

Ze nemen nimmer hun toevlucht tot de oude orthodoxe „vuur en zwaard” boeman, om reden door hen wel wordt begrepen dat men nimmer iemand door verschrikking te voorspellen tot een beter leven kan brengen. Het Mormonisme beroept zich niet op een beweegreden tot vrees, zijn beroep is daarentegen op de nobelste aandoeningen van het menschelijk hart. Het verwekt in de ziel een vurig verlangen voor alles wat waar is en schoon, en het scheidt idealen, het hoogste streven waardig, altijd hooghoudende het uitgangspunt van het prijzenswaardige en het goede, als te moeten zijn eene aansporing tot beter leven.

Zoo'n daadwerkelijke leerstelling als deze is heilzaam en

leven-wekkend. Dat zoekt niet het goede in te prenten door steeds te verblijven bij de verschrikkelijke gevolgen van kwaad te doen, maar tracht daarentegen in het hart van het menschdom eene liefde te verwekken voor deugd, ten behoeve van zijn eigen innerlijke waarde. Genoeg afgetrokken vermaningen zijn altijd reeds ingevlochten in een daadwerkelijke, helderzienden godsdienst. Het ideaal van de Heiligen der Laatste dagen is niet om de hel te ontkomen, maar om den hemel te bereiken.

Als een ouderling de wereld ingaat, om het Evangelie te prediken, wordt hem als volgt een raad gegeven: „Predik het Evangelie, maar predik het met verheuging; — druk niet ter neder, maar bouw op, val niet de kerken aan van anderen, maar tracht uw eigen op te richten. Uw werk is het niet om eens anders godsdienstig maaksel te verwoesten, maar om voor hem iets te bouwen wat meer werkelijkheid en deugdelijkheid heeft, en hem dan uit te noodigen het in bezit te nemen.”

Dit nu is de wijze waarop de Mormoonsche zendingen hunne boodschap tot de wereld brengen, en dit is het eveneens waarom eerlijke menschen zich voelen aangetrokken door het gezonde dezer levensbeschouwing. Het is deze daadwerkelijke natuur van het Evangelie van Christus, wat het voor den zoeker naar waarheid die onweerstaanbare aantrekkelijkheid verleent.

VERSLAG DER AMSTERDAMSCHER CONFERENTIE.

Zooals aangekondigd was in het vorige nummer is de Amsterdamsche Conferentie gehouden op Zondag 11 Juni l. l.

De morgenvergadering gehouden in het lokaal Wittenstraat 109 ving aan om 10 uur 's morgens. Nadat gezongen was Lied No. 1: „De dag der bevrijding” opende Ouderling H. Hulshof met gebed. Als tweede zang werd door het koor gezongen Lied 41: „Luister en Glorie,” waarna Conferentie-president E. A. Henniger enkele woorden van welkom sprak tot de aanwezigen, er op wijzende welke eigenaardigheid er stak in het feit dat wij allen van verschillende plaatsen van den aardbodem hier door middel van het Evangelie op ééne plaats waren te zaâm gekomen. Na nog een enkel woord gesproken te hebben naar aanleiding der onlangs te Zandvoort door onze tegenstanders belegde vergadering, werd het woord gegeven aan Ouderling J. Knight, die naar aanleiding der zending van Joseph Smith, en het onredelijke wat er schuilt in de bewering als zoude hij — Joseph Smith n. l. — een bedrieger zijn, alsmede dat de H. Geest en de verzegeling daarvan aan ieder de waarheid zijner zending zoude bevestigen, de aanwezigen een tijd lang bezig hield.

Thans werd aan Ouderling A. Bakker het woord gegeven, die in korte trekken de aandacht vestigde op het eerste visioen van Joseph Smith, en verhaalde wat de engel Moroni aan hem openbaarde aangaande de algemeene vergadering die plaats zou grijpen in 't laatste der dagen. Hoe zoude de wereld over zoo groote heerlijkheid zich verblijd moeten gevoelen, wat echter helaas niet het geval is. Hij, — br. Bakker, — geeft zijne getuigenis van de waarachtigheid van het Evangelie.

Als derde spreker trad op Ouderling L. H. Saville, welke sprak over het feit, dat ook thans evenals voorheen de Heere het zwakke en onedele der wereld had uitverkoren, om hem lof toe te brengen. Hij spreekt een oogenblik over de noodzakelijkheid van het gehoorzamen der beginselen van het Evangelie, en haalt als waarschuwend voorbeeld aan de geschiedenis der tijdgenooten van Noach. Tot verpoozing werd hierna door het koor gezongen: „Ons hooger doel”. Verder was het woord aan Ouderling J. B. N. de Haan, welke zegt, van af het eerste oogenblik af aan eene getuigenis te hebben gehad, er tevens op wijzende, hoe bedroevend het is, dat zoovelen beweren geen tijd te hebben, om het Evangelie ernstig te onderzoeken. De geest van het menschdom is in tegenstrijd met de Geest des Heeren. Verder spreekt hij enkele oogenblikken over de persoonlijkheid van God, en besluit zijne rede met een krachtige opwekking om zich voor te bereiden voor het oordeel wat te komen staat.

De laatste spreker in de morgenvergadering was Ouderling A. T. Mackell. Hij wijst op de noodzakelijkheid der prediking, omdat zonder het gepredikte woord, onmogelijk geloof kan ontstaan. Hij maant verder de Heiligen aan tot een oprecht en rein leven, en besluit met het geven van zijne getuigenis.

Tot slotzang werd door de vergadering gezongen Lied 63: „Hooft naar des profeten stem” en de dankzegging werd uitgesproken door Ouderling C. G. Nuhn.

De namiddag-vergadering, aanvangende om twee uur, werd eveneens gehouden in de zaal in de Wittenstraat en werd begonnen met Lied 103: „De wereld ligt in 't duister”. 't Gebed werd uitgesproken door Ouderling P. 't Hart, waarna het koor zong Lied 113: „De Sabbatdag”. Het Heilig Avondmaal werd bediend door Ouderlingen Meenderink en Evans, bijgestaan door Ouderlingen Everett, Taylor, Stoel en Smith.

Thans werd eerst het woord gegeven aan Ouderling P. Badger, welke zijn onderwerp koos naar aanleiding van het feit, dat Christus Zijne Zending niet door wonderen in 't bijzonder trachtte te bevestigen, maar dat ook van Zijne volgelingen persoonlijk geloof werd vereischt. Na Badger trad op Ouderling D. C. Lyon, welke

naar aanleiding van hetgeen Paulus zegt omtrent nederigheid en eenvoud, de aandacht er op vestigt, dat ook deze deugden thans in practijk dienen te worden gebracht. Verder wijst hij met een enkel woord op den uitstekenden toestand in Utah, bereikt door 't onderhouden van Gods geboden.

Verder werd door Conferentie-President Henniger een verslag voorgelezen der werkzaamheden van de Amsterdamsche Conferentie in de afgelopen zes maanden, en tevens de algemeene autoriteiten der Kerk en zending alhier en in de Amsterdamsche Conferentie voorgesteld, welk verslag enz. door algemeene stemmen werd goedgekeurd. Nadat hierop door het koor was gezongen Lied 73: „Heer! geef geloof”, bekwam Ouderling G. M. Farrer het woord. Hij wijdde zijne aandacht in 't bijzonder aan het werk voor de dooden, en verklaarde dat de hel teweeggebracht zal worden door de wroeging en knaging van het geweten. Hij wenscht verder, dat wij van trap tot trap voorwaarts mogen gaan, om eenmaal die volmaaktheid te zullen bereiken, waarvan Christus in Zijne bergrede gewag maakt. De volgende spreker is Ouderling T. E. Caffull, welke den nadruk er op legt, dat iedereen, zoowel leden als zendelingen geroepen zijn, om het Evangelie door woord en daad te prediken. Hij vergelijkt het Evangelie met het huwelijk en zegt dat het bedroevend moet zijn, wanneer, zooals somwijlen ook in het huwelijk gebeurt, de oude liefde is te loor gegaan. De laatste spreker is thans Ouderling C. F. Paine, welke in 't bijzonder wijst op de verantwoordelijkheid ieder onzer in betrekking tot 't onderhouden onzer plichten en 't volharden in goed doen tot het einde. Met zang en door dankzegging bij monde van Ouderling Evans wordt ook deze vergadering gesloten en gingen allen heen om opnieuw om 7 uur bijeen te komen in de groote zaal van Odéon Singel 460.

Hier was na 't zingen van Lied 76: „Verlosser van Israël, en gebed uitgesproken door Ouderling G. Meenderink, en na nogmaals door het koor een lied ten gehoor te hebben gebracht, Ouderling B. Tiemersma de eerste spreker, welke naar aanleiding van Ester 3 : 8 sprak over de vervolging der Joden in vroeger dagen, dit in verband brengende met den tegenstand in dezen tijd ondervonden. Na opwekking tot de Heiligen om het Evangelie te leven, en daardoor aan de wereld de vruchten van ons geloof te toonen, maakt Ouderling Tiemersma plaats voor Ouderling G. B. Alexander, welke in 't bijzonder de aandacht vraagt voor bevoegde autoriteit, daarvan enkele voorbeelden aanhalende uit het Oude Testament.

Wederom zong het koor een onzer schoone liederen, en thans trad op Zendings-President B. G. Thatcher, die het overige van

den tijd vulde met een toespraak over de edelheid der gevoelens van Christus, waaraan ook wij een voorbeeld hebben te nemen. Wij kunnen niet op 't zelfde oogenblik God lief hebben en onzen naaste haten. Ten slotte gaf Pres. Thatcher zijne getuigenis aangaande het boek van Mormon en Joseph Smith, en werd na 't zingen van Lied 63: „Hoort naar des profeten stem” ook deze vergadering gesloten met dankzegging door Ouderling C. Austin.

De geest des Heeren was in alle deze vergaderingen ruimschoots aanwezig, en vooral die in Odéon gehouden, werd bijgewoond door een groot aantal vreemdelingen, behalve de leden, welke in alle drie vergaderingen, door hun goede opkomst blijk gaven van hartelijke instemming met de besproken onderwerpen.

Een aanzienlijk getal boeken en tractaten werd vooral in de avondvergadering verspreid. In 't geheel waren 34 zendelingen tegenwoordig.

Op Maandag 12 Juni daaraanvolgende werd in de zaal in de Wittenstraat eene priestervergadering gehouden voor de zendingen, alwaar verslag der werkzaamheden werd uitgebracht, en vele nuttige wenken werden verstrekt door President Thatcher. Ook daar kenmerkte onderlinge eenheid de geest van 's Heeren werk.

De Secretaris,
H. T. Hall.

STEMMEN UIT UTAH.

Zuster Cato Alink schrijft ons een brief, waarin ze het verlangen uit, hare getuigenis in De Ster te hebben geplaatst. Ik ben — zoo schrijft ze — dankbaar een Heilige der Laatste Dagen te zijn. Sterke getuigenissen van de waarheid zijn mijn deel. Voor ongeveer acht maanden werd ik ernstig gekwetst bij een val en was twee dagen buiten kennis. In het hospitaal der Latter-Day-Saints opgenomen kwam ik tot mij zelve. De doktoren vreesden voor mijn leven. Door 's Heeren dienstknechten ben ik toen gezalfd geworden, waarna het gevaar onmiddellijk was geweken.

Ik wil gaarne betuigen, dat het Evangelie mij lief is, en dat ik er van ben overtuigd, dat het inderdaad eene kracht Gods tot zaligheid is. Ik hoop dat de prediking zich snelijk mag verspreiden, en dat allen die reeds eenmaal een verbond met onzen Heiland sloten, trouw en standvastig mogen blijven ten einde toe.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
B. G. THATCHER.

Assistent:
B. TIEMERSMA

GIJ ZULT GEEN VALSCHE GETUIGENIS SPREKEN TEGEN UWEN NAASTE.

Wij hebben voor enkele weken terug eens een artikel geschreven over de einden der wet, en daarin toen de nadruk er op gelegd, dat ieder gebod des Heeren in de oudheid en derhalve voor duizende jaren geleden reeds aan Zijn volk gegeven, een diepere strekking had, tevens aantoonende dat Christus de einden van Zijns Vaders bedoelingen ons door Zijn leven en werken uitbeelde en ten opzichte van 't volbrengen van gehoorzaamheid ons een voorbeeld gaf. Wij hebben toen in 't bijzonder stil gestaan, bij het vierde gebod, en het vieren van den rustdag des Heeren als uitgangspunt nemende, een weinig gezegd over de wijze waarop wij dit gebod zouden moeten opvatten. 't Is echter niet dit gebod alleen wat ons de vraag op de lippen brengt, hoe wenscht Vader dat wij Zijne geboden zullen onderhouden, maar iedere formuleering neergelegd in de rij der Godsgeboden heeft een diepe diepe grondslag, en Christus, 's Vaders zoon verduidelijkte wel terdege de meening Zijns Vaders toen Hij zei, dat God lief te hebben boven alles en onzen naaste als ons zelve, de volkomen eindstrekking was der Goddelijke geboden.

Nu hebben wij als opschrift boven dit artikel de woorden van het negende gebod geplaatst zooals wij ze vinden opgeteekend in Exodus 20:26. En zoo ooit op eene der geboden, aldaar in dezelfde volgorde opgeschreven als wij ze nu nog bezitten, de bijzondere nadruk zoude kunnen worden gelegd, dan diende zeker wel dit gebod het te zijn. Deze uitdrukking van 's Heeren wil diende wel met een roode rand in onze bijbels te worden aangemerkt, of beter nog, het zoude met gouden letters in ons hart staan gegrift.

GIJ ZULT GEEN VALSCHE GETUIGENIS SPREKEN TEGEN UWEN NAASTE!
Waarom niet? Laat ons dit gebod eens wat nader beschouwen en de zonde, hier verboden, eens aandachtig betrachten. Een valsche getuigenis geven wil zeggen, van derden aan tweeden dingen zeggen, welke niet met de strikte waarheid in overeenstemming zijn, of bij die tweeden door houding, manier en wijze van zeggen, of door anderszins eene valsche voorstelling te verwekken. Let wel op,

een valsch getuigenis te geven omvat niet alleen die enkelvoudige daad welke wij in den volksmond hooren aangeduid met liegen, maar juist zooals wij reeds vroeger beweerden, dat ieder gebod aan de kinderen der oudheid gegeven, een diepere en meer omvattende strekking had, zoo ook hier. Valt dit leugenachtige kwaadspreken van anderen slechts onder de woordelijke uitlegging van het besproken gebod of beter gezegd, *verbod*, iedere poging om het een of ander in een valsch daglicht te plaatsen, al is het dan ook dat schijnbaar de strikste waarheid wordt gehuldigd, is in tegenstrijd met Gods bedoelingen hieromtrent. En hoe menigvuldig zijn niet de verschillende manieren, om zonder nu juist uitdrukkelijk onwaarheid te spreken, toch een valsch licht te werpen over zaken waarvan wij op ons nemen om het onze er van te zeggen. Om hier nu de nadruk op te leggen en de Heiligen daar uitdrukkelijk voor te waarschuwen is het doel van dit artikel.

Leugens, zoo zegt het spreekwoord hebben korte beenen, vandaar dan ook, dat men er nog niet zoo licht toe zal komen, om door grove onwaarheden te zeggen dit spreekwoord op zichzelf te zien toegepast. Maar zooveel te meer is de slechte gewoonte onder het menschedom in 't algemeen verspreid, om, wat wij voorzichtig liegen, zouden kunnen noemen. Voorzichtig, en met vermindering van het letterlijke verbod, door 't inkleeden der woorden, en 't weergeven van toestanden en zaken, een zóódanigen indruk te verwekken, dat de betrokken personen tot wien het woord gericht, een verkeerden indruk kregen van datgene wat ondernomen werd te verduidelijken. Dergelijke voorbeelden vinden wij ter onzer leering en waarschuwing menigmaal in de gewijde geschriften opgeteekend. De Satan — den leugengeest van ouds, — heeft altoos getracht om door middel van het doen van valsche voorstellingen, welke op 't eerste gezicht in 't geheel niet afweken van de letterlijke waarheid, het hart des menschen te vullen met bedrog. Trachtte hij dit reeds te doen in het Paradijs en bij elke gelegenheid waar hij zijne kansen schoon zag om het werk des Heeren te verwoesten, van af dien stond is hij voortgegaan om altoos en overal zich door middel van diep te zoeken leugens een plaats te veroveren in het hart van het schepsel. Dat ook Satan thans weder meer dan ooit op die wijze bezig is om zijn doel — het benadeelen, en zoo mogelijk verwoesten van 's Heeren werk te betrachten moge u blijken uit het laatste gedeelte van dit artikel, hetwelk dit ten duidelijkste illustreert.

Hier echter zij den Heiligen een woord van ernstig gemeente waarschuwing toegevoegd, om zich nimmer in dit opzicht door den Vorst der leugen te laten verleiden, om n.l. door middel van 't verbloemen

der waarheid mede te helpen een verkeerden indruk teweeg te brengen aangaande 't een of het ander. De ingewikkelde leugen wordt zoo dikwijls gebruikt, om daardoor dat groote spook der samenleving, den laster n.l., te voorschijn te roepen, en iedere Heilige der Laatste Dagen zoude zich herinneren dat hij ook ten opzichte daarvan een verbond met den Heer had gesloten om Zijnen wil te doen. En Zijnen wil is, dat wij ook in dit opzicht zouden beseffen, dat het Hem niet alleen voldoende was, dat wij ons enkel onthielden van het woordelijk overtreden van het negende gebod, maar dat wij daarentegen ons ook hier zouden zetten om de bedoelingen des Vaders op te sporen, en vergelijkende dan deze uitdrukking met wat Christus ons voorstelde als de algeheele strekking der geboden welke betrekking hebben op onze samenleving met andere menschen, zullen we tot de conclusie komen, dat wij bij ieder gezegde wat wij ons jegens anderen veroorloven, ons hebben te herinneren, dat wij onzen naaste dienen lief te hebben als ons zelve, en we derhalve als vrijwillige plicht op ons hebben genomen om onze daden en woorden zoodang in te kleeden, dat deze met dit verheven doel in overeenstemming zijn.

Tot zoover dan zij de aanhaling van het negende gebod als vriendelijke vermaning gericht tot hen die ons tijdschrift lezen.

Om nu te doen zien, dat zooals we boven beweerden, Satan altoos tracht om langs slinksche wegen, en het geven van valsche voorstellingen die oogenschijnlijk toch geheel met de waarheid overeenstemmen, ja zelfs met zoogenaamde bewijzen gestaafd kunnen worden, willen we uwe aandacht voor een oogenblik vestigen op hetgeen in den laatsten tijd wederom door den vijand van 's Vaders werk der laatste dagen wordt ondernomen.

Het is onze lezers natuurlijk bekend dat in den laatsten tijd in Engeland heel wat vervolging ontstond door dat een uit Amerika overgekomen zich noemende advocaat, met name H. P. Freece, lezingen hield om zoogenaamd de toestanden van Utah te ontvouwen, en daarbij natuurlijk zooals bij alle dingen tegen de Heiligen ondernomen, wees op het meervoudig huwelijk, dat volgens Freece's zeggen dan ook nog thans door de Mormonen heette te worden uitgeoefend. Van het verloop der gevolgen dier aantijgingen hebben we in vorige nummers reeds eens melding gemaakt, en thans is dan deze Freece naar Holland overgekomen, om ook hier te trachten zijn Satanswerk te volvoeren. Zondag den 28sten Mei j.l. hield hij voor 't eerst eene lezing in de Engelsche kerk te Amsterdam. De vorige Ster was toen reeds in druk, zoodat we in het nummer van 1 Juni daarvan geene melding meer konden maken. Op deze vergadering, waar heel

wat van onze ouderlingen tegenwoordig waren, bestond het publiek voor bijna de helft uit leden van de Kerk. De Heer Freece gaf dan hier aan de hand van zoogenaamde verzamelde gegevens te kennen, dat van de Mormonen in Utah nog heden velen in meervoudig huwelijk leefden, en derhalve in strijd met de door hen erkende wetten van God, alsmede van het land; — dat meisjes welke door de Mormoonsche zendelingen als hunne toekomstige vrouwen worden medegenomen niet weten of zij — die zendelingen — reeds met andere vrouwen getrouwd zijn of niet, en eindelijk dat de Mormonen onder valsche voorstellingen pressie uitoefenen op de menschen om naar Utah te gaan. Wij willen de ruimte hier niet gebruiken om aan te toonen hoe valsch deze beschuldigingen zijn, maar enkel volstaan met te verwijzen naar het eerste gedeelte van dit artikel, daarbij aumerkende, dat Freece's redevoering geheel was geschoeid op de leest van Satans gewone wijze van doen, door namelijk partij te trekken van schijnbare waarheden, opgedischt onder het venijn van de lasterlijkste bedoelingen, en schromelijk de werkelijke waarheid verkrachtende. Zoo onder andere beweerde Freece, dat wjl de Mormonen gelooven in hun tiende geloofsartikel, dat n.l. Israël *letterlijk* zal vergaderd worden, en het Zion op het *Westelijk vasteland* zal worden gebouwd, dit eene onrechtvaardige pressie uitoefende op de gewone leden, en in hen een verlangen wekte om naar Utah te gaan, alwaar volgens zeggen, de toestanden dan heel anders zouden blijken te zijn, als hier door de Zendelingen werd voorgespiegeld. Hoe waarlijk *duivelsch onwaar* dit is, weet iedere Heilige der Laatste Dagen. Meerdere malen moet door de Zendelingen een gaan naar Amerika absoluut worden afgeraden, in plaats van te trachten de menschen te bewegen om van hier te gaan. En nimmer hadden wij haast gezegd, emigreert één lid van de Kerk, zonder niet vooraf nadrukkelijk er op te zijn geweest, dat allerlei bezwaren en moeilijkheden hem daar zullen wachten.

Toen dan ook op Vrijdag 2 Juni te Amsterdam een openlijk debat plaats had tusschen President Thatcher en gezegde Freece, werd door eerstgenoemde dit nadrukkelijk *bewezen*, aan de hand van ons tijdschrift, wat in onderscheidene nummers daaromtrent ten klaarste deed zien, dat van aansporen en pressie uitoefenen om naar Amerika te gaan niet de minste sprake is. En juist als deze, zoo waren al de beschuldigingen van Freece. Kunstig in elkaar gezet, met inderdaad helsch vernuft, schijnbaar letterlijk de waarheid sprekende, maar in elk opzicht de bedoeling en meening van aangehaalde citaten verkrachtende, juist overeenkomstig de listige Satanswijze, waarvan alle aanvallen op 's Heeren werk der laatste dagen de ondubbelzinnigste blijken afleggen.

Ons past voorzeker het oordeel niet, en Hij die ons voor onze vijanden leerde bidden, heeft door middel van Zijn evangelie een andere geest in ons gelegd, maar de leugengeest van Satan waart rond, zoekende of hij niet iets mocht vinden, om opnieuw de natien tegen de Heiligen in 't harnas te jagen.

Sedert gezegde Vrijdag hoorden we echter niets meer van Freece. Is hij opgebroken, Holland verder maar in de „klauwen” latende, of is hij bezig opnieuw zijn zwaard te wetten, om nogmaals een aanval te wagen? —

Wij zouden 't ook hem wenschen toe te roepen, n.l. : „Gij zult geene valsche getuigenis spreken tegen uwen naaste”, en ofschoon wij ons niet zullen onderwinden om zijne oordeelaars te zijn, daar is Eén, die ook H. P. Freece eens voor „al deze dingen zal doen komen in het gericht”.

FREECE'S WAARHEIDSVKRACHTING.

Freece, de kampvechter van de Mormonenvijanden, gebruikt voor zijne beschuldigingen enkele boeken, welke zonder twijfel bij een gedeelte van het publiek den indruk verwekten, als zoude men daar te doen hebben met het officieele verslag der handelingen van het Congres der Vereenigde Staten. Als zoodanig dan ook werd het door Mr. Freece voorgesteld. Moedwillig echter vergat hij te zeggen, dat de door hem gebruikte folianten slechts een gedeelte der handelingen van bovengenoemd lichaam wedergat, en wel alleen dat gedeelte, wat betrekking had op de indertijd gevoerde discussiën in het Congres, aangaande het al of niet erkennen en toelaten van Reed Smoot als Senator.

Dan nog werden door hem — Freece — deze aanhalingen valschelijk gedaan, door namelijk een gedeelte slechts van de vragen en antwoorden te citeeren, en meestal het belangrijkste weg te laten. Zoo b. v. in betrekking tot de zaak van Reed Smoot. Freece toch beweerde, ofschoon hij zeer goed anders wist, op den debat-avond van 2 Juni j.l., waar President Thatcher met hem een twistgesprek had aangegaan, omtrent de beschuldigende beweringen door Freece gemaakt — hij beweerde dan, dat Pres. Thatcher gezegd had, dat men ook Reed Smoot uit den Senaat wilde werpen, omreden dat hij een polygamist was. Pres Thatcher zeide dat niet, maar verklaarde daarentegen dat men hem, nadat onmiddellijk was gebleken dat Senator Smoot slechts ééne vrouw had, door andere oneerlijke gevolgtrekkingen trachtte den voet dwars te zetten. 't Eigen oordeel van Mr. Roosevelt, toen ter tijd nog President der Vereenigde Staten, omtrent Reed Smoots particuliere leven, is door hem medegedeeld in een brief, geschreven

aan Mr. Russell, verbonden aan de *New-York Times*, waarvan wij de volgende woordelijke aanhaling doen: „*Senator Smoot verzekerde mij, nimmer in betrekking te hebben gestaan tot eenige andere vrouw dan zijn eigen, en ik — Roosevelt — kan verklaren, dat het de eenparige getuigenis was van ieder die iets wist omtrent Senator Smoots particuliere leven, dat dit voorbeeldig was in elk opzicht.*”

Toen het derhalve zijne beschuldigers niet gelukte hem op grond van voorgewende polygamie zijnen Senaatszetel te ontrukken, aasde men er op hem uit te werpen, omdat hij een Apostel der Mormoonsche Kerk was, en als zoodanig in betrekking stond tot hen, welke als eveneens valschelijk beweerd werd, meervoudig huwelijk hadden geleerd ook nog na 1890. Dat deze beschuldigingen, — soortgelijk aan die, welke Freece maakte — geen voldoende weerklank vonden bij de bevoegde autoriteiten in Amerika, blijkt wel het best uit het feit, dat geene termen gevonden konden worden om Reed Smoot uit te werpen, maar dat hij nog heden ten dage een Senator is.

Wat voor een man overigens deze Freece is, welke zijn zwaard wette in het gif van het lasterlijkst venijn, wordt het best verduidelijkt in sommige zinsneden van een te Salina Utah, (de plaats waar het ouderlijk huis van Freece gevestigd is) verschijnend blad „*The Richfield Reaper*” welke schrijft als volgt:

„In de *Tribune* komt een artikel voor, genomen uit de *New-York Herald* van 17 Mei (1908) hetwelk van groot belang is voor het volk van deze provincie, wijl het in betrekking staat tot menschen en tot dingen, waarmede velen zeer goed bekend zijn. Uit dit artikel blijkt, dat een zekere Hans Peter Freece, op valsch leugenachtige wijze sprekende is over zijne vrienden en geburen uit Sevier provincie. Natuurlijk, niemand welke Hans Peter kent, wil ook maar de geringste aandacht schenken aan 't geen hij zegt, maar hij is bezig het publiek in dezen Staat te bedriegen, met zijne verhalen van de afschuwelijkheden van het Mormonisme om daarmede de dubbeltjes te verdienen om zijn onderwijs alhier te kunnen betalen, en hij heeft zich voorgenomen om straks naar Utah terug te keeren, om de toestanden aldaar te hervormen, met zijne opgedane kennis van de wet en de profeten. Hans Peter is een lief heertje wanneer het gaat om zijne vrienden te beliegen. Het pleit ten voordeele der Mormoonsche Kerk, dat zulk een windmaker niet tot hen behoort. Hij zegt onder anderen:

„Zij, de (Mormoonsche) zendelingen zenden naar Utah rapporten van mijn leven alhier, welke tot resultaat hebben, dat mijn vader, mijne zuster en mijn broeders, welke daar nog steeds wonen, de onaangename gevolgen daarvan ondervinden. Men

heeft mij persoonlijk bedreigd met alle soorten van vijandschap en bitterheid wanneer ik het wagen durfde om naar Utah terug te keeren, en een van mijne broeders is dikwijls hevig aangevallen. Mijn andere broeder werd gedwongen de hooge school te verlaten, daar de Mormoonsche autoriteiten hem mededeelden, dat hij aldaar niet kon verblijven, wijl ik in opstand tegen hen was. In 't begin vreesde mijn vader dat het gevaarlijk was voor mij om te vervolgen met mijn werk, maar thans is hij met de omstandigheden verzoend." —

Het artikel in zijn geheel verder aan te halen, zoude ons te ver voeren en te veel ruimte in beslag nemen, maar opgemerkt zij, dat de *Richfield Reaper* aan de hand van het overgenomen artikel uit de *Tribune* vervolgt om aan te toonen, dat van alle deze zoutelooze en laffe klachten van Freece ten opzichte van zijne familie niet een enkel woord waar is. De eene broeder, vermoedelijk Dn. Freece, — het volk van Salina heeft nooit gehoord, dat hij over het werk van zijnen broeder ooit werd lastig gevallen. Wáár is, dat hij voor enkele jaren terug iets heeft gehad met een lid der Mormoonsche Kerk, en dingen zouden kunnen worden verteld van hem, — zoo zegt de *Richfield Reaper* — welke het volk van New-York heel leelijk in de ooren zouden klinken, en tevens niet veel bijzonders aangaande Hans Peter aan den dag zouden brengen.

De zuster waarover hij klaagt heeft een geneeskundige practijk in Salina, en veilig kan worden gezegd dat meer dan de helft harer patiënten Mormonen zijn. Dit gelijkt derhalve al heel weinig op vervolging van de zijde der Kerk, wijl in Salina menige bekende andersdenkende geneeskundigen zijn, ja zelfs één bijzonder bekwaam man, welke ofschoon geen lid der Kerk, toch een warme vriend der Mormonen is.

De broeder waarvan Freece dan zeide, dat van de Hoogeschool zoude zijn weggezonden, is ongetwijfeld Iler Freece. Deze Iler Freece nu was op dat moment hoofd der school te Salina, en verkreeg deze positie nadat dezelve door een Mormoonschen bisschop was opgegeven. Wel bewijzen te over derhalve om te doen zien wat van 's Heeren Freece's klachten aangaande zijne familie waar is. Dat hijzelve bedreigd is geworden met alle soorten van vijandschap en bitterheid, als hij ooit in Utah terug zoude keeren is een andere leugen, ofschoon wanneer ooit iemand zich de algemeene vijandschap zou hebben waardig gemaakt, dan is dat zeker deze Hans Peter.

En zoo gaat de *Richfield Reaper* door, en verhaalt van zijnen vader, welke behoorde tot hen die in vroegere dagen met handkarren en te voet de lange weg van Idaho naar Utah aflegde,

maar reeds in de dagen van Brigham Young afvallig werd. Dat ook de familie van H. P. Freece, hoewel geene leden van de Kerk toch niet homogeen gaan met het optreden van hun zoon en broeder, moge blijken uit het volgend schrijven van Freece's zuster Margareth, welken brief wij hier in zijn geheel weergeven, zooals hij was opgenomen in de „*Richfield Reaper*”:

SALINA, UTAH, 25 Mei 1908.

„Een artikel, gepubliceerd in een hier verschijnende courant, hetwelk een kort overzicht bevat van eene lezing gehouden te New-York door H. P. Freece, kwam in mijne handen, en ik wensch te zeggen tot de algemeene gemeenschap alhier, dat ik mijne goedkeuring daar niet aan becht. Het is mijn wensch het hier uit te drukken, dat in geen enkele gemeenschap het volk meer zorgvuldig, kiesch en omzichtig kan zijn. Ik ben door het volk over 't algemeen van af mijne aankomst alhier, geheel op voet van gelijke door hen behandeld geworden. 't Zelfde kan ik zeggen van en in naam van mijne broeders en vader en hun gevoelen is dat zij het Mormoonsche volk eene verdediging schuldig zijn, voor het artikel in de courant alhier verschenen, welk artikel uiting had gevonden zonder onze voorkennis of toestemming, en dat geen onzer in een enkel opzicht verantwoordelijk is, vòr wat van die zijde komt.

Uw toegenegen,

MARGARETH A. FREECE.

Zoo weten dan onze lezers nu ongeveer, wie en wat voor een persoon Freece is, en hoeveel waarde gehecht kan worden aan zijne verklaringen; — allicht kan het dienstig zijn, zooals de *Millennial Star* schrijft, om wanneer vrienden of geburen ons inlichtingen vragen aangaande het werk van dezen vechtersbaas.

GODS GEEST BRANDT IN 't HARTE.

Op de voorlaatste vastvergadering waren we getuigen van een eigenaardig voorval, 't welk ons klaarlijk bewijst, dat 's Heeren Geest ook werkzaam is in het hart van nog zeer jeugdige kinderen.

's Namiddags was door vader en moeder tezamen gesproken over de aanstaande vergadering, en onderling werd de blijdschap uitgedrukt, dat de tijd wederom daar was, dat allen de gelegenheid zou worden geschonken, om van de waarheid van het Evangelie te kunnen getuigen. Vader maakte de opmerking, dat in sommige gemeenten de loffelijke gewoonte bestaat, om op de verschillende klassen in de Zondagsschool ook den kinderen de gelegenheid te geven om, zoo ze willen, hunne getuigenissen on-

derling af te leggen. Samen werd over deze zaak een weinig gesproken, en eveneens opgemerkt, dat het den kinderen aan- sporen, om op te staan en te getuigen, zoo licht kon ontaarden in 't opzeggen van een van buiten geleerd lesje, en dat derhalve hiermede zeer voorzichtig moest worden te werk gegaan.

Men ging naar de vergadering en nam de kinderen, waarvan de oudste negen jaren telde, mee.

Ofschoon de vergadering niet groot in aantal was, werd toch de Geest des Heeren in ruime mate genoten. Zieverheuging blonk op aller aangezicht.

De getuigenissen volgden elkander snellijk op, en ieder was vervuld met innige begeerte om den Vader van allen in 't openbaar dank te zeggen voor 't geen ontvangen was. Toen opeens stond het knaapje op; diepe ontroering trilde in zijn stemmetje en onder opwellende tranen getuigde het kind te *weten* dat het Evangelie de waarheid was, en dat Joseph Smith een profet des Heeren was geweest. O, denk niet, dat hij door zijne ouders was gesuggereerd om iets dergelijks te doen. Geen woord was dien- aangaande tot hem gezegd geworden. 't Was een spontane opwelling, veroorzaakt door Gods Geest, die ook brandt in 't hart der kinderen. Een ieder der aanwezigen was onder den indruk van het oprechte getuigenis, en in menig oog blonk een traan van stille vreugd, en de overtuiging was meer dan ooit gerijpt, dat God de Vader, ook een vader der Kinderen is, en dat onze Zaligmaker wel de vertolker van 's Vaders denkwijze was, toen Hij zeide: Laat de kinderkens tot mij komen, en verhindert hen niet, want dezulken is het koninkrijk der Hemelen.

AFSCHEIDSGROETEN.

Bij mijn terugkeer naar huis, wat met zoo diep treurige omstandigheden was verbonden — ik was n.l. aangewezen om het lijk van mijnen neef ouderling Lester J. Cannon te vergezellen — ontbrak mij alle tijd om mijn velen vrienden en broeders en zusters een afscheidsbezoek te brengen. Ik zie mij derhalve genoodzaakt om door middel van „De Ster” u allen mijn welgemeenden afscheidsgroet te komen zeggen. Groot en aangenaam zijn de ondervindingen welke ik te midden van u, o Hollandsch volk, heb mogen opdoen. 't Zal altoos een punt in mijn leven blijven, waarop ik met een gewaarwording van dankbare ontroering zal terugzien, en mocht ik ooit waardig worden gekeurd, om opnieuw in 's Heeren wijngaard eene plaats te erlangen, dan hoop ik dat het zal zijn, onder dat volk wat ik in mijn twee-een-half jarig verblijf alhier heb leeren hoogachten en lief hebben.

Rijkelijk gezegend is het vruchtbare veld van Neerlands oogst, en de ranken in uw midden vergaderd, mogen zij prijken als de schoone voortbrengselen van het aanhoudende werk van Vaders knechten.

Vaartwel mijne geliefden, zoo vrienden als gewonnen broeders en zusters ! Weest verzekerd van mijne liefde tot u ; — alsmede dat de tijd in uw midden doorgebracht, voor mij eene vreugdevolle en aangename is geweest. Eens hoop ik u aller aangezicht opnieuw te mogen zien, 't zij dan nogmaals hier in dit leven, 't zij in dat waarin onze broeder, wiens lijk ik vergezel, ons is voorgegaan.

Uw weltoegenegen

D. H. CANNON.

Ook ik gevoel een woord van dank schuldig te zijn aan de vele leden der kerk en vrienden, welke ik niet in staat was allen persoonlijk de hand te drukken. Mijn tijd is als oparendswieken in uw midden voorbijgesneld, en mijnen hartelijken dank voor alles wat ieder uwer voor mij deed. Mag ik niet in staat zijn, u daarvoor als 't behoort te beloonen, gedenkt dat onze Hemelsche Vader niet zal vergeten zelfs het minste wat aan een Zijner dienstknechten is verricht geworden. Mijn hoop en mijne bede is, dat het werk des Heeren van dag tot dag ook in uw midden mag toenemen, opdat de tijd dra kome, dat de aarde vol zal zijn van de kennis des Heeren.

Uw broeder in het Evangelie

C. JONES.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Gedurende de maand Mei werden er in deze zending 37 personen gedoopt, n.l. 14 in de Amsterdamsche, 6 in de Groninger, 5 in de Luiksche en 12 in de Rotterdamsche Conferentie.

Er werd $2546\frac{1}{4}$ uur besteed aan het bezoeken van vreemdelingen en $1331\frac{3}{4}$ uur aan het verspreiden van lectuur. Er werden 5210 Evangeliegesprekken gehouden, 27141 tractataten en 6195 boeken verspreid.

Ouderlingen L. J. Saville en Geo H. Nuhn hebben het grootst aantal uren besteed aan het bezoeken van vreemdelingen, n.l. 130, en Ouderling Ezra F. Edmund aan het verspreiden van lectuur n.l. $42\frac{1}{2}$, Ouderling Edmund heeft ook de meeste boeken verkocht n.l. 1002, Ouderling A. Schürink had de meeste Evangeliegesprekken, n.l. 293. Ouderling John. E. Everett heeft de meeste traktaten verspreid, n.l. 1317.

Op Woensdag 31 Mei werd er te Amsterdam in het gewone vergaderlokaal Wittenstraat 109 eene speciale vergadering gehouden, alwaar door Pres. B. G. Thatcher ruim twee uren werd gesproken naar aanleiding der beschuldigingen tegen de Heiligen der Laatste Dagen ingebracht door H. P. Freece op de vergadering des Zondags van te voren gehouden in de Engelsche kerk te Amsterdam. De zaal was geheel gevuld met leden en vreemdelingen, welke aandachtig luisterden naar de heldere weerleggingen van Pres. Thatcher.

Op Vrijdag 2 Juni was van wege onze tegenstanders, welke Mr. Freece ter zijde stonden, eene vergadering belegd in de zaal „Salvatori”, Halve Maansteeg te Amsterdam, alwaar aan Pres. B. G. Thatcher de gelegenheid was gegeven om de valsche beschuldigingen van genoemden Freece te weerleggen. Door Pres. Thatcher werd afwisselend met den heer Freece vier maal tien minuten gesproken, en voor onbevooroordeelde toehoorders werd de infame laster van Freece op duidelijke wijze volkomen weerlegd. De vergadering belegd door, en bestemd voor onze tegenstanders, bestond voor ongeveer twee derden uit leden der Kerk en zendelingen.

Op Zaterdag 3 Juni was er te Zandvoort bij Haarlem eene vergadering belegd in de groote zaal van „Ons Huis”, alwaar H. J. Bosch, uit Haarlem eene rede hield tegen de Heiligen der Laatste Dagen. Aan Ouderling P. 't Hart werd gelegenheid gegeven den heer Bosch te weerleggen, wat door hem op ernstige en bezadigde wijze werd gedaan. Zonder twijfel heeft ook deze vergadering mede geholpen om de menschen in Zandvoort een beteren indruk van het Mormonisme te geven, als door onze tegenstanders was bedoeld.

Aan 't eind der twee laatst gehouden vergaderingen werd druk gebruikt gemaakt van onze nieuwe brochure, getiteld: „President Roosevelt weerlegt Anti-Mormoonsche leugens”, — welke brochure speciaal voor dergelijke vergaderingen uit het Engelsch is vertaald.

AANGEKOMEN.

---

31 Mei. Ouderlingen John J. Banks uit Provo, Utah, en Earl G. Frandsen uit Basalt, Idaho, zijn te Rotterdam aangekomen. Ouderling Banks is de Rotterdamsche en Ouderling Frandsen de Amsterdamsche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

„Dit trouw gelaat bedriegt niet!” riep ik uit.
En toch, 't bedroog; die 't omdroeg bleek een guit.
Wat zeg ik nu? „Vertrouw geen mensch meer?” Neen!
„Vertrouw uw oog wat minder dan voorheen.”

N. BEETS.

Waakt! De verzoeker slaagde nooit beter in zijnen toelig,
dan wanneer hij de gedachte wist op te wekken: Alleen voor
dit maal.

ADRESVERANDERING.

Het adres der Zendelingen in Nijmegen is veranderd, en is
thans Willemsweg 25. Belanghebbenden gelieven hiervan nota
te nemen.

OVERLEDEN.

ELZINGA. Op 16 Maart 1911 is te Salt-Lake-City overleden,
zuster LIJFKE ELZINGA. Geboren den 20 Dec. 1841 te Appingedam,
(prov. Groningen), werd ze gedoopt en bevestigd te Zwolle door
Ouderling S. KOLDEWIJN op 8 Juni 1886.

VERSLUIS. Op 4 Juni is te Rotterdam overleden, Zuster
PIETERTJE VERSLUIS geb. WANDER. Zuster VERSLUIS werd geboren
op 26 September 1874 te Oud-Beijerland, gedoopt op 26 November
1903 te Rotterdam door Ouderling H. B. DENKERS en aldaar be-
vestigd door Ouderling J. NEERINGS op 29 November 1903.

INHOUD.

Het Mormonisme is een daadwer- kelijke Godsdienst	Blz. 177	Freece's waarheidsverkrachting	Blz. 189
Verslag der Amsterdamsche Conferentie.	„ 181	Gods Geest brandt in 't harte	„ 192
Stemmen uit Utah	„ 184	Afscheidsgroeten	„ 193
Gij zult geen valsche getuigenis spreken tegen uwen naaste	„ 185	In ons eigen Zendingveld	„ 194
		Aangekomen	„ 195
		Adresverandering	„ 196
		Overleden	„ 196

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B,
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50.
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.